

bag ved mig. Naar den højt ærede Minister henviste til, at der i 1894 forelaa en samlet Plan, og at Rigsdagen over for denne Plan viste sig uvillig til at gaa i Gang med denne for at naa en Løsning, skal det indrømmes, at saaledes vare Forholdene i 1894, og jeg tror at turde tilføje, at saaledes vil Forholdet ogsaa blive i 1898, hvis det bliver den samme Plan, der kommer frem og kræver Løsning i det Omfang, som der var foreslaaet den Gang. Det har glædet mig, at den højt ærede Minister har kunnet tiltræde det samlede Forslag, og navnlig glæder det mig, at Ministeren benyttede Lejligheden til at fremhæve, at han ingen Sinde har givet Antydning af, at han var en Tilhænger af det store Projekt af 1892. Maaske deri kan ligge Spiren til et Haab om, at der kan træffes andre Løsninger, som kunne tilfredsstille til alle Sider. Det ærede Medlem for Præstø bemærkede, at de Fordele, som Kjøbenhavns Kommune opnaaede ved den afsluttede Handel med Staten, ikke egnede sig til at paaberaabes som Forsvar for nu at paalægge den en Afgift af 10 pCt. af det her foreslaaede Beløb. Her over for skal jeg blot bemærke, at jeg paaberaabte mig ikke den Omstændighed, men jeg sagde, at vi have saa meget mindre næret Betæneligheder derved, som Kjøbenhavns Kommune ved den Lejlighed, da de Foranstaltninger, hvoraf dette er et Led, gik i Orden, tjente et Beløb, der, som det under Forhandlingerne blev oplyst fra autentisk Side, udgjorde to Mill. Kr. Det var ganske vist en Sidebemærkning, som det ærede Medlem maaske har følt sig ubehagelig berørt ved; det beder jeg da det ærede Medlem om Forladelse for, jeg har ikke villet være ubehagelig over for ham.

F. Bojsen: Naar det ærede Medlem paaberaaber sig Udtalelser fra autentisk Side, vil jeg gerne vide, hvilke Autoriteter han i den Henseende har tænkt paa. Det vide vi jo alle, at der var Strid om Opfattelsen af den Overenskomst, hvis Gennemførelse jeg den Gang havde den Ære at være Ordfører for, og jeg støttede mig til de autentiske Udtalelser, der da forelaa for os, det vil sige, fra Regeringen og den Del af Administrationen, Sagen laa under. Jeg ved derimod ikke, hvilke autentiske Kilder den ærede Ordfører nu sigter til.

Ordføreren (A. Nielsen): Ja, for saa vidt „autentisk“ i den brugte Forbindelse absolut skal forstaas som „hidrørende fra

en Autoritet“, saa maa jeg straks oplyse, at Forholdet ikke er det, at denne Oplysning stammer fra en Autoritet efter det ærede Medlems Opfattelse, men den stammer dog fra en Autoritet i en vis Betydning, nemlig det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen). Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds vil dog vel ikke frakende dette ærede Medlem nogen Adkomst til at dømme om dette Forhold. Jeg beklager, at dette ærede Medlem ikke er til Stede, idet jeg ikke tvivler om, at han gerne vilde bekræfte, at det, jeg udtalte, virkelig var hans Opfattelse, som han var kommen til paa Grundlag af nøjagtige Beregninger, og at Kjøbenhavns Kommune ifølge disse havde en Nettogevinst af omtrent et Par Millioner Kroner. Det staar for mig, at det ærede Medlem netop har nævnt dette Beløb, og jeg tror, at hvis han havde været til Stede, vilde han have bekræftet det.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Jeg vil blot over for en enkelt Bemærkning af den ærede Ordfører tage en Forvaring. Det ærede Medlem udtalte, at Administrationen i 1894, da den accepterede den da vedtagne Plan til en Godsbanegaards Anlæg, havde gjort det med den Bagtanke, at det kom ikke saa nøje an paa Summen osv., den fik nok en Tillægsbevilling senere. Men saaledes hang det selvfølgelig ikke sammen. Naar Planen blev accepteret den Gang, var det, fordi den daværende Minister kunde udtale som sin Overbevisning, at Projektet vilde blive fyldestgørende, selv om det ikke var saa fuldkomment som det, han havde ønsket og oprindeligt foreslaaet. At disse Forudsætninger fra hans Side saa hurtig skulde vise sig ikke at holde Stik, kan man selvfølgelig kun beklage, men der var saa mange Momenter, der spillede ind i saa Henseende, at det er vel forklarligt. Jeg maa ogsaa bestemt framhæve, at da det Forslag, som her er til Behandling, blev forelagt af Indenrigsministeren i forrige Samling, blev det udtrykkelig udtalt af ham baade i dette og i det andet Ting, at den Godsbanegaard, man kunde faa i 1894, i og for sig var forsvarlig, men den var ikke det bedste, og ikke en saa god, som den, man ved denne forøgede Bevilling kunde sikre sig, og som vilde kunne tilfredsstille alle Interesser og alle Fordringer. Endelig ønsker jeg at udtale, at hvad jeg sagde før, angaaende min Stilling til Personbanegaardsspørgsmaalet, var, at jeg ikke har nogen som helst forudfattet Mening om, hvorledes